

Arrest

nr. 321 980 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Zuid-Afrikaanse en Filipijnse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2025 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. DARESHOERI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2025 geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekers bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rivierenland op 13/02/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: De M(...)

voornaam: L(...) L(...) J(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Petersburg

nationaliteit: Zuid-Afrika

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

[] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kwam in 2018 het Rijk binnen als werknemer, met een geldig visum type D. Hij verkreeg verblijfsrecht geldig tot 04/03/2020. Op 04/01/2019 werd een aanvraag gezinshereniging door zijn 3 minderjarige kinderen, eveneens met de Zuid-Afrikaanse nationaliteit, goedgekeurd, en op 12/02/2019 kwamen zijn 2 zonen aan in het Rijk, en op 29/03/2019 zijn dochter. Op 03/07/2019 arriveerde zijn Filipijnse partner, tevens de moeder van de kinderen, in het Rijk.

Op 17/07/2019 registreerde de gemeente Bomem de wettelijke samenwoning van betrokkene en zijn Filipijnse partner.

Het gezin vroeg op 11/03/2022 een verblijfsrecht aan op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd door de DVZ geweigerd op 14/03/2023 en deze beslissing, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen, werd aan betrokkene betekend op 21/03/2023.

Het volledige gezin verblijft illegaal op het grondgebied en dient terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene de Zuid-Afrikaanse nationaliteit heeft en zijn partner de Filipijnse, staat het hen vrij te kiezen naar welk land zij terugkeren. De loutere omstandigheid dat betrokkene, zijn partner en hun kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Het feit dat betrokkene's kinderen momenteel ongeveer 6 jaar in België wonen, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene of van zijn partner, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in een land waar zij allen toegang tot hebben, waardoor niet blijkt dat een terugkeer de belangen van de kinderen zal schaden. Er valt hierbij op te merken dat alle drie de kinderen op de Filipijnen geboren zijn en dat zU, voor zij naar België reisden, daar opgroeiden. Daarbij in acht genomen dat ook de moeder van Filipijnse afkomst en nationaliteit is, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat de kinderen in voldoende mate voeling met het land van herkomst van hun moeder hebben, indien een terugkeer naar de Filipijnen aan de orde zou zijn. Hetzelfde geldt deels voor wat betreft het land van herkomst van hun vader, zijnde Zuid-Afrika: ook via hun vader zullen zij reeds enigmatische vertrouwd zijn met dat land.

Wat de scholing van de kinderen betreft: het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene's kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg

aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen sinds maart 2020 verliep in een situatie van illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen nog steeds in België school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun preciaire verblijf verder te zetten ondanks een weigeringsbeslissing tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Indien betrokkene zijn kinderen hun schooljaar onderbroken wordt door een gedwongen repatriëring, is dit geheel te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn tot verblijf en zij het Rijk dienen te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart een zus in Zuid-Afrika te hebben die hij al 40 jaar niet meer gesproken heeft. Hoewel het centrum van de belangen van betrokkene en zijn gezin sinds enige jaren in België is gevestigd, dient te worden opgemerkt dat dit een eigen keuze is en dit op zich geen recht op verblijf genereert. Verder dient opgemerkt te worden dat de 'gewone' sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan artikel 8 EVRM worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 539, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, 543).

Het bovenstaande in acht genomen, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen, noch worden de rechten van het kind geschonden. In het land waarnaar zij kunnen en/of kiezen naar terug te keren, kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Betrokkene verklaart in behandeling te zijn voor orgaanziekten, zonder dit te staven.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/1 3.

Artikel 74/1 4: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 53, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 27/07/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij en zijn partner hadden een gesprek met een ICAM-coach op 27/07/2023, 11/08/2023 en 02/10/2023.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/22, 91, al. 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden. Betrokkene verkoos na 3 coachingsgesprekken uiteindelijk niet vrijwillig terug te keren met zijn gezin, waarop de ICAM-coaching beëindigd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2023 dat hem betekend werd op 21/03/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet teruggekeerd is omdat hij hier geïnvesteerd heeft, en die investering terug wenst. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zuid-Afrika of de Filipijnen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in behandeling te zijn voor orgaanziekten, zonder verder te specificeren en te staven. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte zou lijden die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overtreden.

Betrokkene werd op 27/07/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij en zijn partner hadden een gesprek met een ICAM-coach op 27/07/2023, 11/08/2023 en 02/10/2023.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/22, 91, al. 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden. Betrokkene verkoos na 3 coachingsgesprekken uiteindelijk niet vrijwillig terug te keren met zijn gezin, waarop de ICAM-coaching beëindigd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2023 dat hem betekend werd op 21/03/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2' Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Betrokkene verkoos na 3 coachingsgesprekken uiteindelijk niet vrijwillig terug te keren met zijn gezin, waarop de ICAM-coaching beëindigd werd.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V(...), X., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Rivierenland, en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas, de betrokkene, De M(...), L(...) L(...) J(...), onder te brengen in een FITT-woning te Sint-Gillis-Waas vanaf 13/02/2025."

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rivierenland op 13/02/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : De M(...)
voornaam : L(...) L(...) J(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Petersburg
nationaliteit : Zuid-Afrika
In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het beat is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/02/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/1 1, 51, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat. a 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2023 dat hem betekend werd op 21/03/2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam in 2018 het Rijk binnen als werknemer, met een geldig visum type D. Hij verkreeg verblijfsrecht geldig tot 04/03/2020. Op 04/01/2019 werd een aanvraag gezinshereniging door zijn 3 minderjarige kinderen, eveneens met de Zuid-Afrikaanse nationaliteit, goedgekeurd, en op 12/02/2019 kwamen zijn 2 zonen aan in het Rijk, en op 29/03/2019 zijn dochter. Op 03/07/2019 arriveerde zijn Filipijnse partner, tevens de moeder van de kinderen, in het Rijk.

Op 17/07/2019 registreerde de gemeente Bornem de wettelijke samenwoning van betrokkene en zijn Filipijnse partner.

Het gezin vroeg op 11/03/2022 een verblijfsrecht aan op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd door de DVZ geweigerd op 14/03/2023 en deze beslissing, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen, werd aan betrokkene betekend op 21/03/2023.

Het volledige gezin verblijft illegaal op het grondgebied en dient terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene de Zuid-Afrikaanse nationaliteit heeft en zijn partner de Filipijnse, staat het hen vrij te kiezen naar welk land zij terugkeren. De louter omstandigheid dat betrokkene, zijn partner en hun kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Het feit dat betrokkene's kinderen momenteel ongeveer 6 jaar in België wonen, opent niet zonder meer het recht OP verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene of van zijn partner, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, S 90). Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in een land waar zij allen toegang tot hebben, waardoor niet blijkt dat een terugkeer de belangen van de kinderen zal schaden. Er valt hierbij op te merken dat alle drie de kinderen op de Filipijnen geboren zijn en dat zij, voor zij naar België reisden, daar opgroeiden. Daarbij in acht genomen dat ook de moeder van Filipijnse afkomst en nationaliteit is, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat de kinderen in voldoende mate voeling met het land van herkomst van hun moeder hebben, indien een terugkeer naar de Filipijnen aan de orde zou zijn. Hetzelfde geldt deels voor wat betreft het land van herkomst van hun vader, zijnde Zuid-Afrika: ook via hun vader zullen zij reeds enigermate vertrouwd zijn met dat land.

Wat de scholing van de kinderen betreft: het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat

betrokkenes kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen sinds maart 2020 verliep in een situatie van illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen nog steeds in België school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun preciaire verblijf verder te zetten ondanks een weigeringsbeslissing tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Indien betrokkene zijn kinderen hun schooljaar onderbroken wordt door een gedwongen repatriëring, is dit geheel te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn tot verblijf en zij het Rijk dienen te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart een zus in Zuid-Afrika te hebben die hij al 40 Jaar niet meer gesproken heeft. Hoewel het centrum van de belangen van betrokkene en zijn gezin sinds enige jaren in België is gevestigd, dient te worden opgemerkt dat dit een eigen keuze is en dit op zich geen recht op verblijf genereert. Verder dient opgemerkt te worden dat de 'gewone' sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan artikel 8 EVRM worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 539, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, 943). Het bovenstaande in acht genomen, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen, noch worden de rechten van het kind geschonden. In het land waarnaar zij kunnen en/of kiezen naar terug te keren, kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Betrokkene verklaart in behandeling te zijn voor orgaanziekten, zonder dit te staven.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rivierenland op 13/02/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: L(...)

voornaam: R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Polangui Albay

nationaliteit: Filipijnen

In voorkomend geval, alias: /

+ haar minderjarige kinderen:

De M(...), L(...) W(...) L(...) °(...),

De M(...), H(...) S(...) °(...) en

De M(...), C(...) M(...) °(...),

allen met de Zuid-Afrikaanse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7. alinea 1 :

1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam 03/07/2019 30/09/2019 het Rijk binnen, aldus haar toen legaal in het Rijk verblijvende partner en hun 3 kinderen vervoegend, met een geldig visum type C geldig tot en met 30/09/2019.

Op 17/07/2019 registreerde de gemeente Bornem de wettelijke samenwoning van betrokkene en haar Zuid-Afrikaanse partner. Het feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met haar partner, geeft haar nog niet automatisch een verblijfsrecht.

Het gezin vroeg op 11/03/2022 een verblijfsrecht aan op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd door de DVZ geweigerd op 14/03/2023 en deze beslissing, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen, werd aan betrokkene betekend op 21/03/2023.

Het volledige gezin verblijft illegaal op het grondgebied en dient dus terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene de Filipijnse nationaliteit heeft en haar partner de Zuid-Afrikaanse, is het eventueel mogelijk om naar een van beide landen terug te keren. De loutere omstandigheid dat betrokkene, haar partner en hun kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Het feit dat betrokkene's kinderen momenteel ongeveer 6 jaar in België wonen, opent niet zander meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene of van haar partner, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van het gehele gezin in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in een land waar zij allen toegang tot hebben, waardoor niet blijkt dat een terugkeer de belangen van de kinderen zal schaden. Er valt hierbij op te merken dat alle drie de kinderen op de Filipijnen geboren zijn en dat zij voor zij naar België reisden, daar verbleven. Daarbij in acht genomen dat ook betrokkene zelf van Filipijnse afkomst (en nationaliteit) is, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat de kinderen in voldoende mate voeling met het land van herkomst van hun moeder hebben, indien een terugkeer naar de Filipijnen aan de orde zou zijn. Hetzelfde geldt deels voor wat betreft het land van herkomst van hun vader, zijnde Zuid-Afrika: ook via hun vader zullen zij reeds in eniger mate vertrouwd zijn met dat land.

Wat de scholing van de kinderen betreft: het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene's kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene's kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden. Indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen sinds maart 2020 verliep vanuit een situatie van illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen nog steeds in België school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun precaire verblijf verder te zetten ondanks een weigeringsbeslissing tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, die aan hen betekend werden. Indien betrokkene haar kinderen hun schooljaar onderbroken wordt door een gedwongen repatriëring, is dit geheel te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn tot verblijf en zij het Rijk dienen te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart op de Filipijnen nog familie te hebben, namelijk haar 2 broers en haar 2 zussen. In geval van terugkeer is er dus een familiaal netwerk voorhanden om op terug te vallen. Hoewel het centrum van de belangen van betrokkene en haar gezin sinds enige jaren in België is gevestigd, dient te worden opgemerkt dat dit een eigen keuze is en dit op zich geen recht op verblijf genereert. Verder dient opgemerkt te worden dat de 'gewone' sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan artikel 8 EVRM worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 Januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 539, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, 943).

Het bovenstaande in acht genomen, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen, noch worden de rechten van het kind geschonden. In het land waarnaar zij kunnen en/of kiezen terug te keren, kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/1 4: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene werd op 27/07/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Zij en haar partner hadden een gesprek met een ICAM-coach op 27/07/2023, 11/08/2023 en 02/10/2023. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn/haar vergezellende familieleden. Betrokkene verkoos na 3 coachinggesprekken uiteindelijk niet vrijwillig terug te keren met haar gezin, waarop de ICAM-coaching beëindigd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2023 dat haar betekend werd op 21/03/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat zij niet terugkeerde omdat haar gezin in België was en hun huis in Filipijnen verkocht was. We stellen vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in de Filipijnen of Zuid-Afrika (nationaliteit van haar partner) een ernstig en rebel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 27/07/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Zij en haar partner hadden een gesprek met een ICAM-coach op 27/07/2023, 11/08/2023 en 02/10/2023. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn/haar vergezellende familieleden. Betrokkene verkoos na 3 coachingsgesprekken uiteindelijk niet vrijwillig terug te keren met haar gezin, waarop de ICAM-coaching beëindigd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2023 dat haar betekend werd op 21/03/2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat;

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer, Betrokkene verkoos na 3 coachingsgesprekken uiteindelijk niet vrijwillig terug te keren met zijn gezin, waarop de ICAM-coaching beëindigd werd.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V(...), W., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Rivierenland, en de verantwoordelijke van de FITT-woning te Sint-Gillis-Waas, de betrokkene, L(...), R(...), onder te brengen in een FITT-woning te Sint-Gillis-Waas vanaf 13/02/2025."

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rivierenland op 13/02/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : L(...)

voornaam : R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats : Polangui Albay

nationaliteit :Filipijnen

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2023 dat haar betekend werd op 21/03/2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam 03/07/2019 30/09/2019 het Rijk binnen, aldus haar toen legaal in het Rijk verblijvende partner en hun 3 kinderen vervoegend, met een geldig visum type C geldig tot en met 30/09/2019.

Op 17/07/2019 registreerde de gemeente Bornem de wettelijke samenwoning van betrokkene en haar Zuid-Afrikaanse partner. Het feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met haar partner, geeft haar nog niet automatisch een verblijfsrecht.

Het gezin vroeg op 11/03/2022 een verblijfsrecht aan op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd door de DVZ geweigerd op 14/03/2023 en deze beslissing, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen, werd aan betrokkene betekend op 21/03/2023.

Het volledige gezin verblijft illegaal op het grondgebied en dient dus terug te keren naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene de Filipijnse nationaliteit heeft en haar partner de Zuid-Afrikaanse, is het eventueel mogelijk om naar een van beide landen terug te keren. De loutere omstandigheid dat betrokkene, haar partner en hun kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Het feit dat betrokkene kinderen momenteel ongeveer 6 jaar in België wonen, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene of van haar partner, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van het gehele gezin in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene verklaart op de Filipijnen nog familie te hebben, namelijk haar 2 broers en haar 2 zussen. In geval van terugkeer is er dus een familiaal netwerk voorhanden om op terug te vallen. Hoewel het centrum van de belangen van betrokkene en haar gezin sinds enige jaren in België is gevestigd, dient te worden opgemerkt dat dit een eigen keuze is en dit op zich geen recht op verblijf genereert. Verder dient opgemerkt te worden dat de 'gewone' sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan artikel 8 EVRM worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 939, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, 943).

Het bovenstaande in acht genomen, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen, noch worden de rechten van het kind geschonden. In het land waarnaar zij kunnen en/of kiezen terug te keren, kan het gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet dus worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is. De exceptie die de verwerende partij ter zake in haar nota heeft geformuleerd moet dus worden aangenomen.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter

beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekers bevinden zich samen met hun kinderen in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is aangetoond.

1.2. Betreffende het ernstig middel

In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van artikel 8 EVRM. Zij stellen dat de bestreden beslissingen geen duidelijkheid verschaffen over de bestemming van de kinderen: *“De kinderen hebben de Zuid-Afrikaanse nationaliteit, terwijl de moeder de Filipijnse nationaliteit heeft en de vader eveneens de Zuid-Afrikaanse. De beslissing schept volledige onzekerheid over waar de kinderen zullen worden gedepoteerd. De Belgische staat geen belangenafweging maakt waarom de belangen van de kinderen minder zwaar wegen.”*

In de bevelen om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij: *“Aangezien betrokkene de Zuid-Afrikaanse nationaliteit heeft en zijn partner de Filipijnse, staat het hen vrij te kiezen naar welk land zij terugkeren.”* Dit motief, met name de vrije keuze, staat haaks op de tenuitvoerlegging van de geplande gedwongen verwijdering van verzoekers. Te terechtzitting bevestigt de advocaat van de verwerende partij dat op dit moment nog niet geweten is naar welk land de verzoekers zullen worden uitgewezen.

Het middel is in de besproken mate ernstig. Het verweer in de nota is niet van aard om aan het voorgaande afbreuk te doen.

1.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van het hoger belang van het kind zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, nu blijkt dat ter zake geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat de kinderen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van 13 februari 2025 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC